

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18CoCsp/48/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120223390
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6120223390.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu Viery Kandrikovej a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zast.: Remedium Legal s.r.o., s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: N. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom I., N. XXX/XX, o zaplatenie 2.768,91 eura s prísl, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 24.08.2021, č. k. 6Csp/113/2020-139 takto jednodhlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku o trovách konania.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto cit.:

„Žalovaný je p o v i n n ý uhradiť žalobcovi 1 389, 76 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % z dlžnej sumy ročne od 18.12.2018 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

Žalobcovi vo vzťahu k žalovanému právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.“

2. Vychádzal z ustanovení § 261 ods. 3 písm. d), § 497 a § 502 ods. 1, § 503 ods. 2, § 504 a § 506 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1 a 5, § 54 ods. 1 a 2 a § 565 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ“).

3. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že na základe uzatvorenej zmluvy o splátkovom úvere, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou, bol žalovanému poskytnutý spotrebný úver vo výške 2.000 eur, pričom poskytnutý úver sa žalovaný zaviazal splácať 108-imi mesačnými splátkami vo výške 38,03 eura. Do dňa podania žaloby žalovaný uhradil z úveru sumu 610,24 eura. Vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy uzatvorenej medzi pôvodným veriteľom a žalovaným súd prvej inštancie ju podrobil kontrole a posúdil, či zmluva obsahuje všetky náležitosti tak, ako to vyžaduje ZoSÚ. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že v zmluve o úvere absentuje povinný údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, a to doba trvania zmluvy. Takýto údaj v zmluve nie je vôbec obsiahnutý. Dodal, že v časti II bode 16 sa síce uvádza, že zmluva sa uzatvára na dobu určitú, a to až do úplného vysporiadania všetkých vzťahov, ktoré vznikli na základe alebo v súvislosti s úverom, táto formulácia je

však na účely sledované zákonodarcom nepostačujúca, pretože je neurčitá. V zmluve absentuje aj ďalšia podstatná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ v súvislosti s tam uvedenou RPMN, a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Tento výklad dopadá aj na zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle citovaného zákona s poukazom na § 1 ods. 8 ZoSÚ, kde je vyjadrená subsidiarita Občianskeho zákonníka, ako aj subsidiarita osobitných predpisov. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalovanému boli splátkovým úverom poskytnuté finančné prostriedky vo výške 2.000 eur, pričom z tejto sumy uhradil 610,24 eura. Rozdiel medzi poskytnutými finančnými prostriedkami a uhradenými finančnými prostriedkami žalovaným je vo výške 1.389,76 eura. Na zaplatenie tejto sumy zaviazal žalobcu a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Konštatoval, že obe strany sporu boli v konaní približne rovnako úspešné a zároveň neúspešné (úspech žalobcu bol 50,19 eura, úspech žalovaného bol 49,81 eura), preto súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobcovi vo vzťahu k žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal.

5. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku o trovách konania podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b),f) a h) CSP. Vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého v Zmluve o splátkovom úvere zo dňa 04.08.2015 (ďalej v tomto odseku len „Zmluva“) absentuje údaj ohľadom doby trvania zmluvy, k predmetnému ustanoveniu žalobca uvádza, že v Zmluve bola určená doba trvania Zmluvy (108 mesiacov), ako i termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (20.08.2024), a preto považoval záver súdu o nesplnení podmienky v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ za arbitrárny, resp. nepreskúmateľný až zmatečný, nakoľko žalobcovi vôbec nie je zrejmé, ako podľa názoru súdu má byť splnená táto náležitosť, ak nie uvedením doby trvania a termínu konečnej splatnosti úveru spôsobom, ako to uviedol postupca v Zmluve. Vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie, že Zmluva neobsahuje všetky predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Žalobca poukázal v tejto súvislosti na skutočnosť, že na prvej strane Zmluvy sú pod samostatným odsekom s označením „Predpoklady použité na výpočet RPMN“ opísané všetky predpoklady použité na výpočet RPMN. Žalobca sa nestotožnil s právnym názorom súdu, v zmysle ktorého súd deklaroval, že Zmluva neobsahuje uvedenie konkrétnych predpokladov použitých na výpočet RPMN. Podľa názoru žalobcu súd vychádzal pri vytváraní predmetných záverov z nesprávneho zistenia skutkového stavu, ako aj z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca v tejto veci podporne poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove so sp. zn. 19Co/128/2018 zo dňa 25.04.2019, v ktorom sa uvádza, že predpokladmi na výpočet RPMN sú „uvedenie výšky úveru, výšku splátky, intervalu počtu splátok, uvedenie výšky úrokovej sadzby a prípadných poplatkov“, pričom všetky uvedené náležitosti predmetná Zmluva obsahuje. Žalobca má prihliadnuť k vyššie uvedenému za to, že predmetná Zmluva obsahuje všetky náležitosti v zmysle právnej úpravy platnej a účinnej v čase uzatvorenia Zmluvy, a teda obsahuje aj všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, ktoré navyše vyplývajú aj z príslušných ustanovení ZoSÚ. Prihliadnuť k obsahu Zmluvy je podľa názoru žalobcu nespochybniteľné, že žalovaný mal jednoznačnú schopnosť rozpoznať rozsah svojho záväzku, v dôsledku čoho je aplikácia bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru neprimerane prísna a v rozpore s vyššie citovaným rozhodnutím Súdneho dvora EÚ. Na základe vyššie uvedeného sa preto žalobca nestotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie v napadnutej časti a navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ust. § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu v časti o zaplatenie 1.379,15 eura s prísl. a prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania

(§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

8. So zreteľom na obsah odvolania žalobcu bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok napadnutého rozsudku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výrok o trovách konania. Keďže výrok, ktorými bolo žalobe v časti o zaplatenie 1.389,76 eura s prísl. o vyhovené žalovaný odvolaním nenapadol, nebol preto v odvolacom konaní predmetom preskúmania a ako taký nadobudol právoplatnosť.

9. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.08.2015 je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ust. Občianskeho zákonníka a zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere vychádzajúc z postavenia právneho predchodcu žalobcu ako veriteľa (Slovenská sporiteľňa, a.s.) a žalovaného ako dlžníka a je namieste aplikovať ZoSÚ. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2018 došlo k postúpeniu pohľadávky z tejto zmluvy zo strany Slovenskej sporiteľne a.s. ako postupcu na žalobcu ako postupníka.

10. Právny predchodca žalobcu ako osoba podnikajúca na finančnom trhu mal v čase uzatvorenia Zmluvy o splátkovom úvere odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytol svoje služby, a preto bolo možné od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete činnosti mal okrem iného i poskytovanie úverov, teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov, obzvlášť pokiaľ ide uvádzanie obligatórnych náležitostí podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

11. V čase uzatvorenia úverovej zmluvy (04.08.2015) ZoSÚ v ustanovení § 9 upravoval obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. S neuvedením niektorých spája sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. V predmetných zmluvách o spotrebiteľskom úvere podľa názoru odvolacieho súdu absentujú jej podstatné náležitosti podľa cit. § 9 ods. 2 ZoSÚ a to predovšetkým podľa písm. k).

12. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

13. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že Zmluva o splátkovom úvere zo dňa 04.08.2015 neobsahuje správny údaj o celkovej sume úveru a údaje v súvislosti s ročnou percentuálnou mierou nákladov (RPMN), a to uvedenie predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Tieto predpoklady použité na výpočet RPMN, podľa zákona majú byť uvedené priamo v zmluve. Tento údaj v iných dokladoch by súd akceptoval len v prípade, ak by dlžník na túto skutočnosť bol upozornený priamo v zmluve odkazom na príslušnú listinu, avšak v zmluve žiadny takýto odkaz nie je.

14. RPMN vyjadruje reálnu cenu spotrebiteľského úveru a je kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií. Je to teda pre spotrebiteľa najdôležitejší ukazovateľ ceny úveru, pretože okrem úrokovej miery v sebe zahŕňa aj ďalšie iné poplatky súvisiace s úverom ako napr. poplatok za vybavenie účtu, poistenie úveru, ak je podmienkou pre získanie výhodnejšieho úroku, a iné, prepočítané na jeden kalendárny rok. Inými slovami RPMN vyjadruje celkové náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za požičanú sumu, keďže zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom. V danom prípade v úverovej zmluve nie sú v súlade s dikciou cit. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ prehľadne uvedené všetky potrebné údaje, žalovaným (dodávateľom) použité pre výpočet RPMN, pretože nie je úlohou spotrebiteľa hľadať a „pátrať“ v úverovej zmluve, či táto obsahuje všetky potrebné údaje pre výpočet RPMN, o ktorých spotrebiteľ napokon ani len nemá vedomosť, ktoré všetky údaje to sú (teda nevie ani ktoré má hľadať) a aj preto spotrebiteľ má mať prehľadne a na

jednom mieste sprístupnené všetky tieto vstupné údaje k výpočtu RPMN použité. ZoSÚ v rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy vyžadoval, aby v nich boli uvedené nie len predpoklady na výpočet RPMN, ale aj samotný jej výpočet, pretože, ako sa z citovaných noriem javí, výpočet RPMN nie je len internou záležitosťou dodávateľa (veriteľa), ktorý by mal v úverovej zmluve uviesť už len výsledok tohto svojho výpočtu, ale tento výpočet má byť transparentným (prehľadným) s komplexným uvedením vstupných premenných údajov na jej výpočet použitých (aby aj spotrebiteľ vedel ktoré z množstva údajov uvedených v úverovej zmluve sú práve tými, ktoré sú pre výpočet RPMN dôležité), tak aby tento výpočet bol odkontrolovateľným nie len samotným spotrebiteľom v čase uzavretia úverovej zmluvy, ale hlavne a predovšetkým, aby bol odkontrolovateľným aj hocikedy späťne kontrolným orgánom za účelom zistenia, ako a či dodávateľ (veriteľ) v ktoromkoľvek čase postupoval pri výpočte RPMN v súlade so zákonom. Ak by totižto tomu tak nebolo a platilo by, že zákonu by bolo dané zadosť, ak by údaje použité pre výpočet RPMN, bez jej výpočtu, boli uvedené v úverovej zmluve a to na jej rôznych miestach, za ktoré údaje možno považovať výšku úveru, výšku splátky, jej periodicitu a počet, výšku úrokovej sadzby a poplatkov, a ktoré údaje sú v zmysle cit. § 9 ods. 2 ZoSÚ obligatónymi náležitosťami úverovej zmluvy, tak potom by zákonodarca logicky nevyžadoval výpočet RPMN a tieto k výpočtu RPMN použité údaje duplicitne aj podľa písm. k) cit. § 9 ods. 2 ZoSÚ v znení účinnom v rozhodnom čase a už vôbec by neuvádzal v prílohe tohto zákona aj vzorec resp. rovnicu tohto výpočtu RPMN s odkazom na jeho aplikáciu podľa cit. § 19 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom v rozhodnom čase. Aj v tomto prípade platí pri pochybnostiach o obsahu úverových zmlúv, všeobecné výkladové pravidlo uprednostňujúce výklad pre spotrebiteľa priaznivejší.

15. Ďalšou povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo okrem iného aj uvedenie doby trvania zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ.

16. V zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ je údaj o dobe trvania zmluvy jeden z dôležitých obligatónnych náležitostí spotrebiteľských zmlúv, ktorého absencia je postihnutá sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Vzhľadom na to, že ZoSÚ nepostihuje sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti absenciu alebo nesprávne uvedenie ktorejkoľvek obligatórnej náležitosti vymedzenej v § 9 ods. 2 ZoSÚ, ale len taxatívne vymedzených náležitostí (viď § 11 ZoSÚ) možno mať za to, že doba trvania zmluvy patrí medzi jeden z najdôležitejších obligatónnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy. Odvolací súd poukazuje na to, že gramatickým výkladom § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ možno dospieť k záveru, že je potrebné rozlišovať medzi pojmom „doba trvania zmluvy“ a pojmom „termín konečnej splatnosti úveru“. Pojem „doba trvania zmluvy“ je potrebné vykladať ako dobu, na ktoré je zmluva uzatvorená, pričom môže ísť o dobu neurčitú alebo o dobu, ktorá je totožná s dobou na ktorú sa uzatvára napr. zmluva o bežnom účte. Uvedený pojem tak nemožno stotožniť s dobou čerpania, resp. aktuálneho čerpania konkrétneho úveru. V predmetnom prípade bola zmluva medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným uzatvorená na dobu určitú, a to až do úplného vysporiadania všetkých vzťahov, ktoré vznikli na základe alebo v súvislosti s úverom (čl. II bod 16 zmluvy). Uvedenú formuláciu však ani podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať za splnenie si povinnosti vyplývajúcej z § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, pretože z neho jasne a zrozumiteľne nevyplýva presne do kedy, resp. do ktorého okamihu uzatvorená zmluva má trvať. Stanovenie doby trvania zmluvy ako jednej z obligatónnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy totiž vyžaduje presné a jasné vymedzenie informácie. Rovnako nepostačuje, ak je spotrebiteľ povinný si odvodzovať takýto údaj alebo informáciu z iných ustanovení zmluvy. Z uvedeného dôvodu preto nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalobcu v podanom odvolaní, že uvedený údaj si mohol žalovaný zistiť, resp. odvodiť napríklad z dátumu ku ktorému mal uhrádzať mesačné splátky, počtu splátok, či termínu konečnej splatnosti. Počet a výška splátok úveru predstavovali v čase uzatvorenia zmluvy samostatné zmluvné náležitosti, ktorú súčasne nemožno stotožňovať s chýbajúcim, resp. neurčito a nejasne uvedeným údajom o dobe trvania zmluvy.

17. Na základe vyššie uvedených dôvodov a pri aplikácii citovaných právnych predpisov dospel odvolací súd k záveru, že úverová zmluva neobsahuje náležitosti ustanovené cit. § 9 ods. 2 ZoSÚ, v dôsledku čoho v zmysle cit. § 11 ods. 1 ZoSÚ to má za následok, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanému je bezúročný a bez poplatkov.

18. Keďže úverová zmluva uzavretá medzi stranami sporu je s poukazom na ust. § 11 ods. 1 ZoSÚ bezúročná a bez poplatkov, žalobca mal nárok len na vrátenie sumy, ktorú žalovanému reálne poskytol, t.j. 2.000 eur. Žalovaný uhradil doposiaľ sumu 610,24 eura a preto ostal dôvodný nárok žalobcu na zaplatenie nesplatennej časti istiny úveru vo výške 1.389,76 eura, na úhradu ktorého správne súd prvej inštancie zaviazal žalovaného a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

19. Za toho stavu odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

20. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaný bol úspešný, no v priebehu odvolacieho konania mu žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).